

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: Mgr. J. F., narozený ..., zastoupeného doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D., advokátem se sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: Bezpečnostní informační služba, se sídlem Praha 57, P. O. Box 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 14. července 2016, č. j. 351-6/2016-BIS-1

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 14. července 2016, č. j. 351-6/2016-BIS-1 a rozhodnutí náměstka Bezpečnostní informační služby ze dne 2. listopadu 2011, č. j. 273-29/2011-BIS-6, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15.342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Bezpečnostní informační služby (dále také jako „BIS“) ze dne 14. července 2016, č.j. 351-6/2016-BIS-, jímž bylo zamítnuto odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí náměstka BIS ze dne 2. listopadu 2011, č.j. 273-29/2011-BIS-6, kterým byl žalobce podle § 40 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále také jako zákon o služebním poměru) zproštěn výkonu služby. Žalobce byl zproštěn výkonu služby pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu podvodu, přitom ponechání žalobce ve výkonu služby by ohrozilo důležitý zájem služby spočívající v narušování dodržování služebních povinností ostatními příslušníky, v ohrožení důvěry občanů v Bezpečnostní informační službu a v ohrožení průběhu vyšetřování
2. Ředitel žalované se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s námitkou žalobce, že závěr správního orgánu I. stupně, že by ponechání účastníka ve výkonu služby ohrožovalo průběh prošetřování jeho jednání, nebyl dostatečně odůvodněn, avšak takový nedostatek nezpůsobil nezákonnost rozhodnutí jako celku. Odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovaný doplnil, uvedl, že jednáním žalobce, ze kterého byl podezřelý, byl ohrožen důležitý zájem služby, když podezření mělo spočívat v nezákonné manipulaci se státními prostředky. Setrváním žalobce na služebním místě, které je s manipulací se státními prostředky bezprostředně spojeno, by došlo k ohrožení důvěry v bezpečnostní sbor, současně existovala důvodná obava, že tento vzorec chování bude žalobce přenášet na další příslušníky, když ze své pozice vedoucího skupiny měl větší vliv na tyto osoby a mohlo by dojít k narušení dodržování služebních povinností. Ve svém rozhodnutí současně uvedl, že se na postavení žalobce již nic nezmění, protože zproštění výkonu služby bylo ukončeno dalšími rozhodnutími, která byla ve věci vydána, a to rozhodnutím o doplacení příjmu a o zařazení do zálohy. Ředitel žalované zároveň konstatoval, že důvody, pro které byl žalobce zproštěn výkonu služby, již netrvají, a proto by případné vyhovění odvolání mělo pouze deklaratorní charakter.
3. Žalobce v žalobě namítl neurčitost a nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Výrok tohoto rozhodnutí obsahuje pouze odkaz na ustanovení, v mezích kterého bylo rozhodnuto o zproštění výkonu služby, avšak bez konkretizace důvodů, včetně toho, z čeho je důvodně podezřelý. Rovněž rozhodnutí neobsahuje úplný odkaz na příslušné ustanovení zákona. Není tedy zřejmé, zda bylo důvodem ke zproštění ohrožení důležitého zájmu služby nebo ohrožení průběhu prošetřování jeho jednání. Absenci náležitostí výroku přitom nelze zhojit jejich uvedením v odůvodnění rozhodnutí (k tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 2As 34/2006). Ředitel žalované se pak v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou směřující proti závěru správního orgánu I. stupně, že ponechání žalobce ve výkonu služby by ohrožovalo důvěru společnosti v BIS a narušovalo dodržování služebních povinností ostatními příslušníky. Takový závěr je nedostatečný ve vztahu

k závažnosti rozhodnutí o zproštění výkonu služby, neboť není žádným způsobem konkretizováno, jak by ponechání žalobce ve výkonu služby naplnilo uvedená právní norou přepokládaný skutkový stav. Prvostupňovým orgánem nebyla respektována zásada presumpce neviny.

4. Dále žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí nebyl zohledněn skutkový a právní stav v době rozhodování o odvolání, a to skutečnost, že žalobce již byl v tento okamžik pravomocně zproštěn obžaloby v trestním řízení a současně již bylo zrušeno rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, správní řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno zastaveno a stanoveno, že žalobce ve služebním poměru zůstává. Rozhodnutí bylo tedy vydáno bez právního podkladu, přičemž trpí rozpory a nesrozumitelností mezi výrokovou částí a odůvodněním, kdy žalovaný v rozhodnutí fakticky (s poukazem na co do důsledku pouze deklaratorní charakter jeho rozhodnutí) přiznává, že by mělo dojít k vyhovění odvolání, avšak výrok rozhodnutí je zamítavý.
5. Žalovaná ve vyjádření navrhla žalobu zamítnout. Uvedla, že z tvrzení o deklaratorní povaze případného vyhovujícího rozhodnutí nelze vyvozovat kritiku původního, tj. prvoinstančního rozhodnutí, jeho podkladů či právního hodnocení. Rozpor mezi výrokem a odůvodněním neexistuje, neboť tvrzení v odůvodnění nemá ten význam, který mu žalobce přikládá, což ze smyslu slov jednoznačně vyplývá. K absenci náležitostí výroku prvostupňového správního orgánu, bylo-li žalobcem poukázáno na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2As 34/2006, žalovaná namítla, že citovaný rozsudek se týká správního deliktu, nikoli zproštění výkonu služby, neexistuje přitom žádný podklad pro závěr, že popis jednání, které zakládá důvody pro zproštění výkonu služby, by měl být obsažen ve výroku takového rozhodnutí. Stejně tak žalovaná nepovažovala za nedostatečné, pokud není u zákonného ustanovení uveden konkrétní odstavec, když v tomto případě nemohou vzniknout pochybnosti o tom, jaká právní norma byla aplikována. Ztotožnila se však s názorem žalobce, že závěry odůvodňující zproštění výkonu služby nebyly prvostupňovým orgánem zčásti odůvodněny, žalovaná se však s tímto nedostatkem vypořádala v rámci rozhodnutí o odvolání. Ke zproštění obžaloby v trestním řízení pak došlo až po vydání rozhodnutí o zproštění výkonu služby, a tedy tento rozsudek nijak neprokazuje neodůvodněnost podezření v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v rozsahu vznesených žalobních bodů a z důvodů v ní uvedených (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s., § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.), přičemž při rozhodování vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
7. Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích, jejich skutková a právní argumentace vycházela z jejich písemných podání.
8. Ze správního spisu vyplývají následující, pro rozhodnutí podstatné, skutečnosti:

9. Rozhodnutím náměstka BIS ze dne 2. listopadu 2011, č.j. 273-29/2011-BIS-6, byl žalobce zproštěn výkonu služby podle § 40 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto ředitelem BIS dne 31. ledna 2012, č.j. 952-9/2011-BIS-1, a to tak, že bylo zamítnuto pro opožděnost. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 30. března 2016, sp.zn. 5A 30/2012, bylo rozhodnutí ředitele BIS zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Rozhodnutím ředitele BIS ze dne 14. července 2016, č.j. 351-6/2016-BIS-1, bylo odvolání žalobce zamítnuto.
10. Žalobce byl trestně stíhán od 22. dubna 2013 pro trestný čin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zákoník“), kterého se měl dopustit присвоjením finančních prostředků, které mu byly svěřeny za účelem nákupu pohonných hmot do služebních vozidel. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. května 2015, sp. zn. 52T 175/2013, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. září 2015, sp. zn. 7To 300/2015, byl žalobce v plném rozsahu zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu.
11. Rozhodnutím kancléře BIS ze dne 21. prosince 2011, č.j. 273-110/2011-BIS-6, propuštěn ze služebního poměru. Žalobce toto rozhodnutí napadl odvoláním, o kterém rozhodl ředitel BIS dne 16. července 2012, č.j. 72-22/2012-BIS-1, a to tak, že odvolání zamítl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, o které rozhodl Městský soud v Praze dne 25. června 2015, sp. zn. 9Ad 15/2012, a žalobu zamítl. Na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 11. února 2016, sp. zn. 9As 180/2015, zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a rozhodnutí ředitele BIS a věc vrátil k dalšímu řízení řediteli BIS. Rozhodnutím ředitele BIS ze dne 24. března 2016, č.j. 195-7/2016-BIS-1, bylo zrušeno rozhodnutí kancléře o propuštění ze služebního poměru a celé řízení zastaveno.
12. Podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném do 30.6.2017 musí být příslušník zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.
13. Soud se zprvu zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ředitele žalované, jež měla spočívat v rozporu výroku a odůvodnění. S touto námitkou se soud neztotožnil. Ředitel žalované v odůvodnění pouze uvedl, že kdyby bylo odvolání vyhověno, na postavení žalobce se již nic fakticky nezmění, když služebním poměr žalobce v důsledku zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru a zastavení řízení nadále trvá. Z tohoto tvrzení nelze dovozovat závěr žalované, že ke zproštění výkonu služby nikdy nemělo dojít. Naopak z dalších částí odůvodnění rozhodnutí ředitele žalované je zřejmé, že s výrokem rozhodnutí koresponduje, neboť uvádí skutečnosti, na jejichž základě ředitel

žalované rozhodnutí o zproštění výkonu služby shledal zcela po právu. Z kontextu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že takový závěr je pouze poznámkou na okraj, nikoliv právním hodnocením ve vztahu k důvodům zproštění výkonu služby.

14. Namítli-li žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupě a v důsledku i rozhodnutí o odvolání spočívající v absenci konkrétního odstavce ustanovení § 40 zákona o služebním poměru ve výrokové části a současně v absenci popisu jednání, které mělo založit podezření odůvodňující zproštění výkonu služby s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2As 34/2006, soud této žalobní námitce nepřisvědčil. Podle § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru *výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení.* Předmětné rozhodnutí uvedenému zákonnému požadavku vyhovělo, byť v daném případě aplikované zákonné ustanovení vyčerpávajícím způsobem v rozhodnutí označeno nebylo. Samotné rozhodnutí o zproštění výkonu služby totiž může vycházet pouze z § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru. V dalších odstavcích § 40 zákona o služebním poměru je již upraven pouze režim příslušníka zproštěného výkonu služby včetně důvodů vedoucích ke skončení zproštění. Je tedy zjevné, že pokud bylo rozhodováno o zproštění výkonu služby, je tak činěno podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť neexistuje žádná jiná alternativa. Pokud tedy zákon vyžaduje ve výroku uvedení aplikovaného zákonného ustanovení, byl tento požadavek v daném případě naplněn uvedením ustanovení § 40 zákona o služebním poměru i bez konkretizace příslušného odstavce, neboť o právním podkladu rozhodnutí žádné pochybnosti vzniknout nemohly.
15. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak skutečně nejsou uvedeny konkrétní důvody vedoucí ke zproštění výkonu funkce v mezích § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru, uveden není ani popis jednání příslušníka, které vedlo k důvodnému podezření ze spáchání trestného činu. Zákon však nevyžaduje, aby taková konkrétní byla přímo ve výroku rozhodnutí obsažena. Zákonným požadavkem je uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení. Řešením takovéto otázky je v tomto případě zproštění výkonu služby, přitom z výroku je zřejmé, jak bylo ve vztahu k žalobci rozhodnuto. Konkrétní okolnosti, které vedly k naplnění důvodů zproštění výkonu služby, pak ve smyslu § 181 odst. 5 služebního zákona nacházejí místo v odůvodnění rozhodnutí. Nepřípadným v tomto ohledu soud shledal odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2As 34/2006, dle kterého *„vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména i pro určení rozsahu dokazování či pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních, či výsledků dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení*

spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku apod. Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil, a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Z výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“ S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, zároveň je však třeba dodat, že tyto závěry je nutné vztáhnout na specifickou oblast správního trestání, nikoliv na věc předmětnou. Namítané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu definuje požadavek specifických náležitostí výroku rozhodnutí proto, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným, přitom toto jednání je předmětem správního řízení a v něm vydaného rozhodnutí. V případě rozhodnutí o zproštění výkonu služby není jednání, které založilo důvody pro takové rozhodnutí, předmětem řízení, předmětem řízení je zproštění funkce založené na důvodném podezření ze spáchaní trestného činu či přestupku, které však není v rámci řízení o zproštění výkonu služby sankcionováno. Rozhodnutí nemá charakter sankční, nýbrž preventivní, jde o rozhodnutí s časově omezenou účinností zamezující příslušníku vykonávat po určitou dobu služební poměr. Takové rozhodnutí nezakládá překážku věci rozhodnuté, lze si představit i situaci, kdy ve vztahu k totožnému jednání příslušníka vyvstane nové nebezpečí ohrožení důležitého zájmu služby nebo průběhu prošetřování jeho jednání, a o zproštění výkonu služby bude rozhodnuto opakovaně.

16. Z § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, že ke zproštění výkonu služby musí být kumulativně splněny dva důvody. Prvním je důvodné podezření z vyjmenovaných protiprávních činů, v tomto případě trestného činu a druhým tímto důvodem je ohrožení důležitého zájmu služby či průběh prošetřování jednání příslušníka. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 249/2015-42, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„okolnost, že s příslušníkem byl zahájeno trestní stíhání, bez dalšího neznamena jeho automatické zproštění výkonu služby dle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Tato skutečnost je toliko prvotní zákonnou podmínkou, další podmínkou je nutnost služebního funkcionáře v rámci správního uvážení na základě konkrétních skutkových okolností dospět k závěru, že ponechání příslušníka ve výkonu služby bude ohrožovat důležitý zájem služby nebo prošetřování jeho jednání.“* Správní orgán I. stupně rozhodoval ve chvíli, kdy nebylo zahájeno trestní stíhání, ale věc byla ve fázi prošetřování. Je však nepochybné, že i v této fázi bylo založeno důvodné podezření ze spáchaní trestného činu, obzvláště vzhledem ke skutečnosti, že jednání se mělo vztahovat k manipulaci se státními prostředky, ke kterým měl žalobce přístup v souvislosti se svým postavením. Nelze v tomto ohledu přijmout námitku žalobce, že nebyla respektována zásada presumpce neviny. Důvodné podezření ze spáchaní trestného činu z povahy věci potlačuje presumpci neviny, avšak ze zcela zákonných důvodů, které se váží k postavení příslušníka bezpečnostního sboru. Zákonem je tedy předpokládán určitý střet základní zásady trestního řízení a zájmu na zachování řádného fungování služby či řádného průběhu trestního řízení. Nejde tedy o nerespektování zásady presumpce neviny, ale pouze její omezení pro jiný důležitý zájem, který je natolik významný, že je takový postup na místě. Soud má za to, že první podmínka pro zproštění výkonu služby byla naplněna, neboť důvodné podezření bylo skutkovými okolnostmi

naplněno. Naplnění tohoto důvodu také prvostupňový orgán zdůvodnil, byť stroze, avšak nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí. Pochybení správního orgánu I. stupně soud shledal v absenci odůvodnění, jakým způsobem byla naplněna druhá zákonem vyžadovaná podmínka, a to ohrožení důležitého zájmu služby či průběh prošetřování jeho jednání. Odvolací orgán však toto pochybení napravit a odůvodnění rozhodnutí, resp. toho, z jakých důvodů by ponechání žalobce ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo prošetřování jeho jednání, doplnil. Žalobou napadené rozhodnutí soud nepřezkoumatelným neshledal.

17. Za zásadní soud považoval žalobní tvrzení namítající existenci zprošťujícího rozsudku v trestním řízení, jehož předmětem bylo jednání, které se stalo důvodem pro zproštění a následným rozhodnutím o zrušení rozhodnutí o propuštění z výkonu služby. Soudu je známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 10As 87/2014 - 65, týkající se propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, v němž Nejvyšší správní soud dospěl mj. k závěru, že zprošťující rozsudek vydaný o stejném jednání v trestním řízení vždy a bez dalšího důvodem ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, přitom takový závěr by se dal obecně aplikovat i v souzené věci (jakkoliv nejde v projednávané věci o propuštění ze služebního poměru). Příklad žalobce je však od věci posuzované Nejvyšším správním soudem skutkově odlišný. V první řadě případ řešený Nejvyšším správním soudem řešil situaci, kdy byl zprošťující rozsudek vydán po nabytí právní moci správního rozhodnutí, tedy se s jeho existencí správní orgány, pokud jde o vliv takového rozhodnutí na skutečnosti rozhodné po vydání správního rozhodnutí, vypořádat nemohly. V případě žalobce však již v průběhu odvolacího řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí bylo odvolacímu orgánu zřejmé, že žalobce byl zproštěn obžaloby, jejímž předmětem bylo totožné jednání, pro které byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, přitom pro stejný skutek byl žalobce zproštěn výkonu služby. (Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 25. 5. 2015, sp. zn. 52 T 175/2013, zprostil stěžovatele podle § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby pro skutek spočívající ve 106 dílčích útocích, v němž byl spatřován přečin zpronevěry, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byl žalobce stíhán, přitom porovnáním výroku uvedeného trestního rozsudku a žalobou napadeného rozhodnutí je zjevné, že předmětem trestního řízení byly manipulace s účetními doklady při nákupu pohonných hmot).
18. Zjevně tedy soudy rozhodující v trestním řízení dospěly k závěru, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, který byl žalobci kladen za vinu, resp. pro který byl žalobce zproštěn výkonu služby. Za uvedené situace nemohou závěry správního orgánu I. stupně ani potvrzujícího rozhodnutí ředitele žalované obstat. Závěry trestních soudů jednoznačně vyvracejí dříve správními orgány učiněné závěry o tom, že žalobce byl důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu. Neobstálo-li pak na základě těchto okolností v odvolacím řízení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, nemohlo obstat ani rozhodnutí o zproštění výkonu funkce. V tomto ohledu soud

poukazuje na fakt, že z principu obě rozhodnutí vycházela z podezření spáchání trestné činnosti, přitom takový stav posléze trestními soudy prokázán nebyl.

19. Jakkoliv tedy nelze kategoricky tvrdit, že pouhá existence zprošťujícího rozsudku je automaticky důvodem pro zrušení předmětného rozhodnutí, byl ředitel žalované povinen zabývat se trestním rozsudkem a důvody zproštění obžaloby, tyto vzít v potaz a na jejich základě odvoláním napadené rozhodnutí zrušit. V tomto ohledu měl odvolací správní orgán postupovat v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), když zákon o služebním poměru úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů neobsahuje, jeho použití však ani nevylučuje. Na základě výše uvedených závěrů se soud ztotožnil s žalobním tvrzením namítajícím nedostatečné zohlednění skutkového a právního stavu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
20. S ohledem na výše uvedené důvody soud zrušil napadené rozhodnutí ředitele žalované pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. Podle § 78 odst. 3 s.ř.s. soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť důsledky rozhodnutí trestních soudů mají vliv i na toto rozhodnutí. Nejí již pak zákonný důvod, aby toto rozhodnutí zasahovalo do právní sféry žalobce. V tomto ohledu soud podotýká, že není pro posouzení věci rozhodné, zda služební poměr trvá a fakticky bylo zproštění výkonu služby ukončeno. Rozhodnutí správních orgánů totiž nadále existují, podmínky řízení pro přezkum rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s.ř.s. jsou splněny. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
21. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení. Náklady se sestávají z částky ve výši 3.000 Kč odpovídající soudnímu poplatku a z právního zastoupení. Dle § 7 zákona č. 177/1996., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“), ve spojení s § 9 advokátního tarifu činí mimosmluvní odměna 3.100 Kč za jeden úkon právní služby. Právní zástupce žalobce učinil ve věci tři úkony. Jeden úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu spočívající v převzetí zastoupení, další úkon dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu v podobě podání žaloby a v posledním případě úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu spočívající v účasti na jednání. Současně je třeba do nákladů právního zastoupení započíst náhradu hotových výdajů stanovenou paušální částkou 300 Kč za jeden úkon právní služby. Odměna a náhrada hotových výdajů se zvyšuje o 21 %, neboť právní zástupce žalobce je plátcem DPH. Tedy celkem činí odměna právního zástupce včetně náhrady hotových výdajů 12.342 Kč. Náhrada nákladů činí v součtu 15.342 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2018

Mgr. Aleš Sabol, v. r.
předseda senátu